

ENTREVISTA AMB EL PORTAVEU ADJUNT DEL GRUP SOCIALISTA AL
PARLAMENT

Joan Ferran: "¿Crosta nacionalista? Encara
queden tics. Qui té, reté"

LUIS MAURI

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 14.01.09

"S'ha d'arrencar la crosta nacionalista de Catalunya Ràdio i TV-3". Amb aquesta declaració a EL PERIÓDICO, el portaveu adjunt del Grup Socialista al Parlament, Joan Ferran, va fer tremolar fa poc més d'un any el tauler català. Avui, 13 mesos després, Ferran publica la novel·la Maleïda crosta (Columna), una ficció molt real ambientada als despatxos del Parlament.

--¿Segueix percebent una crosta nacionalista en els mitjans de comunicació de la Generalitat?

--Hi ha un intent seriós de despartitzar els mitjans per part dels nous gestors de la ràdio i la televisió públiques.

--Un intent, diu. ¿Fracassat?

--S'està fent un esforç notable per usar un llenguatge i uns conceptes assumibles i entenedors per part de la majoria dels catalans.

--¿Persisteix o no persisteix la crosta?

--Encara queden alguns tics d'èpoques passades. Qui té, reté.

--La Iolanda, la jove radical de la seva novel·la, expressa dubtes sobre la voluntat o la capacitat real del tripartit de lluitar contra aquesta crosta. ¿Això trasllueix la seva opinió?

--És l'opinió d'un personatge de l'obra que segurament voldria que la despartització dels mitjans fos més ràpida. Els personatges sempre projecten alguna cosa del pensament de l'autor, però no de manera precisa ni total.

--A Maleïda crosta realitat i ficció s'entrellacen fins a confondre's...

--És una novel·la superrealista: bona part de la trama ha passat, i la resta podria haver passat.

--A l'obra, Oriol Puigdueta (Pujol) és un personatge colèric, rabiós. ¿Ficció o realitat?

--És més aviat vehement.

--Antoni Bassas, un predicador nacionalcatòlic a la catalana que cola opinió per informació...

--Això ho diu un personatge de la novel·la.

--Josep Cuní, un vanitós...

--La de Cuní és una vanitat virtuosa, molt positiva.

--Montserrat Nebrera és protagonista de les fantasies sexuals d'alguns diputats socialistes...

--Això és molt probable.

--I vostè, és clar, es reserva el millor paper de la funció. El portaveu del Grup Socialista de Maleïda crosta, Manuel Serrats, àlter ego de l'autor, és

un madur lúcid, culte, tolerant, brillant i sexualment exitós. D'això se'n diu jugar amb avantatge...

--Serrats no sóc jo, és un personatge fictici. No és el meu àlter ego, és evident. Això sí, és un portaveu parlamentari madur i interessant.

--¿El seu llibre és una venjança?

--No, no, no. En absolut.

--Doncs encara sort. En tot cas, sota aquests passatges més o menys conflictius o morbosos, hi subjau una interessant reflexió sobre el xoc entre idealisme i possibilisme en l'acció política...

--En efecte, aquest és l'assumpte central, el nucli del llibre. La dialèctica entre el món polític alternatiu i l'oficial. Entre un món progressista d'ideals encara intocats, crític amb els dèficits democràtics que allunyen els ciutadans de la política, encarnat en el personatge de la universitària Iolanda, i el món de la política real, de la política del que és possible, representat pel diputat socialista Serrats.

--¿La dialèctica entre aquests dos personatges és el reflex d'un dubte interior de l'autor?

--En tota obra d'aquest tipus hi ha un reflex dels dubtes passats, presents o futurs de l'autor. Per alguna cosa l'esquerra europea fa anys que es pregunta on va.

--¿I on va? O millor: ¿on creu que hauria d'anar?

--Cap a garantir la pervivència de l'Estat de benestar i el respecte dels drets humans, i a treballar per la seva expansió en el món. Si vol, parlem de la crisi econòmica o de Gaza, per exemple.

--Primer, acabem amb la seva novel·la. Abans de recalar en la socialdemocràcia, vostè va militar en l'esquerra revolucionària. ¿Té la sensació d'haver abandonat els seus somnis o d'haver-los traït?

--Traït, no. Però sí que he deixat pel camí els somnis impossibles de realitzar. Abandonar l'impossible era el preu que s'havia de pagar per fer realitat el possible.

--¿Quin és el principal somni que ha abandonat?

--El de l'adveniment immediat d'una societat sense classes.

--Diu immediat. ¿Significa que l'abandonament no és definitiu?

--Claudín històric dirigent del PCE expulsat per Carrillo el 1964 i després militant del PSOE deia que la revolució és un procés molt llarg. Doncs això.

--¿Reverbera potser una certa mala consciència de l'autor en el personatge de la radical Iolanda?

--Més aviat la Iolanda és el reflex del que em diu molta gent jove.

--¿I què li diuen, que han traït els seus vells somnis?

--Però el diputat acaba mostrant-li a la Iolanda una llarga llista d'èxits polítics reals, tangibles, sense els quals ella probablement mai s'hauria pogut doctorar.

--Sí, però la Iolanda sembla el dubte en Serrats. Li llegeixo: "Potser tenia raó la Iolanda quan afirmava que els personatges de la política catalana eren tristos, sense passions, o més ben dit, captius de passions tristes".

--¿Potser vostè troba apassionant aquests cinc anys que fa que discutim gairebé en exclusiva sobre l'Estatut i el finançament? És notori que la

participació electoral en algunes cites autonòmiques dista molt del que seria desitjable.